

Hồ Linh

Hai người trở về tới phòng của gia đình Dân, đã thấy chị vợ dọn ra bàn nước đĩa xôi đậu xanh còn bốc khói. Thấy khách về, chị bẽn lèn nói:

- "Bố nó mời ông đi."

Nói thế, nhưng chị ta lại hốt trước:

- "Mời ông xơi chút quà nhà quê. Ở đây, buổi sáng họ chỉ bán mấy thứ lặt vặt này thôi." Chị ta lùi ra xa, nhường lối cho hai người.

Michael tự nhiên ngồi xuống ghế, nói:

- "Ô, thế mà ngon chị ạ. Ngày tôi còn ở Việt Nam, tôi cũng đã thử ăn thứ xôi này. Hơn hai mươi năm rồi đó!" Chàng nhìn quanh, cao giọng hỏi: "Các cháu đâu cả rồi?"

Dân ngồi xuống, đối diện với Michael, đáp:

- "Thưa, chúng nó đi học cả rồi. Mời ông."

- "Cảm ơn anh chị." Michael cầm thìa, xúc xôi vào bát của mình, khen: "Xôi còn nóng, trông ngon nhỉ."

Vợ chồng Dân nhìn nhau, cười. Họ không ngờ có một người Mỹ gần gũi với người Việt như vậy.

Ăn được mấy miếng, Michael lựa lời hỏi dò:

- "Cái phòng cô Lý tôi ngủ đêm qua...sao lại bỏ không vậy anh chị?" Chàng nhìn kỹ phản ứng của vợ chồng Dân. Người vợ hơi bối rối, nhưng Dân hình như đã sẵn câu trả lời:

- "Ông cũng bỏ lỗi cho...hôm qua vì kẹt quá...mới phiên ông ngủ bên đó..." Anh ta bỏ lửng câu nói, nhìn Michael dò xét.

Michael không thể yên lặng được nữa, nhìn ra cửa, nói:

- "Nói thực nhé...đêm qua, tôi gặp một cơn ác mộng."

Nhan Sắc Mấy Độ

Một cô gái trần truồng tung cửa, chạy vào phòng, kêu cứu thất thanh. Khi giật mình dậy...thì không thấy gì...nhưng giấc mơ thì y như chuyện vừa xảy ra. Sợ quá, cả đêm không sao ngủ lại được." Chàng nhìn hai người, rồi chậm rãi: "Có gì, anh chị cứ cho tôi biết đi..."

Vợ Dân đang định lên tiếng thì anh chồng ra dấu yên lặng, rồi nhìn Michael nói:

- "Đúng như vậy. Phòng đó để không từ lâu, không ai dám ở cũng chỉ vì cô gái hay hiện ra trong giấc mơ đó, ông ạ. Không phải là một giấc mơ hão huyền đâu...mà là chuyện thực xảy ra cả mười mấy năm về trước, kể từ đêm cô Lý trốn về đó..."

Anh ngưng lời, nhú mày, đang định kể tiếp câu chuyện thì chị vợ nói xen vào:

- "Cô ấy là cô Lý con cụ chủ đấy, ông ạ."

Michael giật thót người:

- "Thì ra Lý đã chết?"

Dân lắc đầu quây quây, gạt đi:

- "Mẹ mày biết gì." Rồi quay sang Michael, anh tiếp: "Ông ạ, khi bên kia về 'giải phóng', Anh như lơ lửng, nhìn nhanh ra cửa...rồi hạ giọng vừa đủ cho mình Michael nghe: "Tên tỉnh ủy ra lệnh ai ở thuê trong nhà này đều phải đi hết, trừ chúng tôi và gia đình cô Lý. Ông cụ là chủ nhà thực, nhưng tên này vẫn coi như đã thi ân cho gia đình cụ. Vì thế, ngày ngày hấn lân la tới đây, gạ gẫm cô Lý làm vợ bé hấn ta. Riêng cô Lý, hấn vẫn dành căn phòng cũ để nàng ở. Hấn không chưa dám bắt nàng về nhà vì vợ hấn là một người rất ghen tương và hung dữ. Trong tình thế đó, hai cụ tôi, và nhất là cô Lý quyết liệt từ chối. Biết không thể thuyết phục được

người ta, một đêm hắc đêm lính tới vây cả khu quanh đây, rồi vào nhà này trói ông bà cụ lại, xong hắc xông đại vào, xé quần áo cô Lý ra, định làm ẩu...để coi như chuyện đã rồi. Nhưng, không biết sao, cô Lý lại bất ngờ thoát được khỏi tay hắc, chạy như bay về phòng riêng, miệng kêu cứu inh ỏi.. Tên này giận dữ, như hùm hổ chuồng, điên cuồng đuổi theo. Nhưng hết sức lạ lùng là chẳng biết tình hình trong phòng lúc ấy ra sao, mà sau đó, không ai nghe động tĩnh gì nữa. Chúng tôi theo lên tới nơi, chỉ thấy phòng vắng hoe. Cô Lý, tên tỉnh ủy kia đi đâu mất. Sau này có tin đồn...cô Lý nhảy lầu xuống đường tự tử, nên tên kia sợ tội, mang xác cô ấy đi, trốn biệt. Có người còn cho là hắc ta bắt được Lý, mang đi sống chung ở một nơi nào đó.”

Dân kể một hơi câu chuyện. Michael ngồi nghe, lòng cảm thương, vô cùng xót xa cho số phận của Lý.

Dân nghỉ một lúc, cao giọng, tiếp:

- “Từ ngày ấy, ai ngủ trong phòng cô Lý, đêm nào cũng gặp cơn ác mộng như ông. Cuối cùng, người ta đồn ra, làm ai cũng sợ. Vì thế, nó để không cho tới nay.” Dân thờ dãi: “Hai cụ tôi cũng vì chuyện cô Lý, buồn quá mà lần lượt qua đời.”

Michael không ngờ chuyện của người yêu bị thương và éo le như vậy, chàng nhìn Dân, trầm giọng:

- “Anh Dân ạ, có lẽ tôi sẽ ở lại đây tới khi chúng ta tìm được tông tích của Lý, hoặc biết chắc cô ấy đã mất, tôi mới yên tâm về Mỹ.” Chàng suy nghĩ một chút, lấy từ ví ra hai trăm đô la, đưa cho vợ Dân, nói:

- “Chị cầm lấy để chi dùng trong lúc tôi ở đây. Tiền còn lại, tôi tặng các cháu mua sách vở.” Chàng quay

sang Dân, thân mật: “Anh Dân, chúng ta khởi sự việc tìm kiếm Lý ngay từ hôm nay...phí tổn bao nhiêu cũng đừng lo.”

Vợ chồng Dân ngỡ ngàng trước số tiền quá lớn mà cả đời họ, chưa bao giờ dám mơ ước. Lời nói của Michael cho họ hiểu đây là cách tặng tiền tế nhị cho gia đình họ, chứ tiêu gì trong mấy ngày mà hết tới tiền triệu! Trong lúc chị vợ ngẩn người vì ngạc nhiên, thì Dân ra về từ chối:

- “Ông Michael, ăn uống gì cả tiền triệu thế này? Một nửa chỗ này cũng đủ chán”.

Michael cười, thành thật:

- “Anh đừng lẩn thẩn...tiền còn dư, tôi tặng các cháu mà. Anh chị không nhận, tôi không yên lòng đâu. Chuyện tìm Lý còn nhiều khó nhọc, chỉ mong anh tận tình cộng tác với tôi...là quý rồi.”

Dân ra hiệu cho vợ cất tiền đi, rồi cũng thành khẩn nói với Michael:

- “Vậy cảm ơn ông. Đây cũng là dịp may cho chúng tôi...vì có thể điều tra hư thực về việc mất tích của cô Lý. Trước tới nay, trong lòng chúng tôi rất áy náy, thấy mình có lỗi với hai cụ. Quả thực, chúng tôi không đủ phương tiện để lo...ngày ngày kiếm miếng ăn nuôi các cháu đã vất vả lắm rồi...”

Michael gật đầu:

- “Hy vọng hai người mình hợp lại làm việc sẽ có kết quả tốt, dù tốn kém, tôi cũng không tiếc. Chúng ta cứ cố gắng, nếu không tìm được nòng thì đó là số mệnh, ta đành chịu thôi.”

Dân nhìn Michael ấp úng:

- “Vây tối nay...?”

- “Tôi vẫn ngủ bên đó.” Chàng khẽ cười: “Nếu là hồn ma cô Lý...tôi không có lý gì mà phải sợ.”

Ngày hôm đó, Michael cùng Dân sắp đặt, tìm gặp những người lanh lợi, hiểu chuyện để mượn họ đi tìm kiếm tin tức liên quan tới Lý.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Michael trở lại căn phòng của Lý. Chàng vặn to ngọn đèn dầu, ngồi hút thuốc cho qua thời giờ. Dân có sang một lần, định ngồi lại chơi với Michael cho bớt hiu quạnh, nhưng chàng từ chối, lấy cớ cần đi ngủ sớm...để chờ xem Lý có trở lại trong mộng nữa không. Dân hiểu ý, trở về phòng mình.

Dân đi rồi, Michael sửa soạn giường chiếu, buông màn rồi vào nằm chờ đợi. Thời gian chậm chậm trôi. Ngoài trời hôm nay có gió to, cây phi lao bên cửa sổ reo vi vu, buồn bã. Cánh cửa sổ lâu ngày, ốc đã long, thỉnh thoảng bị gió thổi, đập vào tường kêu lạch cạch. Tiếng lao xao của người đi dưới đường thưa dần, không gian trở nên quạnh quẽ. Tiếng côn trùng hòa lẫn với âm thanh của thiên nhiên...và gần hơn, tiếng vo ve của vài con muỗi còn vương trong màn...nghe đều đều không dứt.

Michael đã có ý định từ trước. Chàng nằm nghiêng người, mặt quay về phía cửa ra vào. Qua cánh màn vải thưa, chàng có thể thấy rõ những gì xảy ra bên ngoài.

Có lẽ đã tới nửa khuya, Michael rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Và đúng như lời Dân, cơn ác mộng không thể không đến...Bắt đầu là tiếng chân khua động ngoài hành lang, tiếng đập cửa rầm rầm, tiếng la: “Cứu tối với...Trời ơi...ai cứu tôi với...!” Đồng thời bóng trắng

xuất hiện...tiếng cài then cửa lạch cách. Nàng chạy tới gần chỗ Michael nằm. Chàng cố giương mắt nhìn kỹ, thấy dáng dấp cô gái quả là giống Lý. Nàng chạy quanh phòng một cách hoảng hốt, hai tay đập vào tủ áo thành thình, như cố xô nó ra, nhưng không được. Tiếng thở gấp, tiếng nấc lên từng cơn ghen ngào. Ngoài hành lang, tiếng phá cửa rầm rầm, tiếng gầm gừ như dã thú. Và cuối cùng, cửa phòng bật tung. Người con gái kinh hãi thét lên, lớn đến độ làm Michael bừng tỉnh cơn mê.

Michael dụi mắt, vén màn nhìn ra ngoài. Căn phòng tuy vắng vẻ, nhưng cái không khí sôi động của cơn ác mộng hình như còn phảng phất...làm lung linh ngọn đèn dầu để trên kệ gần đầu giường. Michael chỗi dậy, ra khỏi giường. Điều làm chàng giật mình đến sửng sốt là cánh cửa phòng đã bị mở tung. Giữa mộng và thực...không hẳn hòa a toàn khác biệt...mà có để lại dấu vết.

Nhớ tới cảnh sợ hãi, cuống cuống đến tuyệt vọng của cô gái giống như Lý trong cơn ác mộng khiến Michael vô cùng thương cảm. Nước mắt Michael tự nhiên trào ra, đầm đìa trên má. Cái bi đát của câu chuyện là, tuy đã xảy ra hàng mười mấy năm rồi...thế mà sự tình kết lại bằng những thương đau không thể tan biến đi được. Là người thân thiết của nàng, cảnh tượng đó còn khiến chàng kinh hồn, huống chi kẻ xa lạ.

Và, Michael thức trắng đêm hôm đó.

Sáng hôm sau, trong lúc uống trà, Michael thư thả kể lại mọi chi tiết cho vợ chồng Dân nghe. Chàng mang hết tâm sự, về mối tình sâu đậm của mình với Lý ra nói hết với họ bằng một giọng hết sức ngậm ngùi, rồi tiếp:

- “Anh chị thấy đó...trông Lý bị vây hãm, bị săn đuổi như vậy mà mình đành bó tay. Đêm hôm trước, trong mơ, tôi đã chỗi dậy, phóng người ra...thì hình bóng của nàng tan biến mất... tỉnh dậy, tôi thấy mình đang đứng giữa phòng. Đêm rồi, tôi chỉ nằm, định bụng để quan sát từ đầu chí cuối, nhưng lại bị tiếng thét của Lý đánh thức...nên hết thấy sự gì xảy ra sau đó...và kết quả cuộc đuổi bắt ra sao, nhất là hai người cuối cùng đi về đâu...Lạ lùng ở chỗ là một cánh cửa phòng bị mở tung, đúng như trong giấc mơ!” Michael ngưng lại một chút, rồi bùi ngùi tiếp, như tự hỏi mình: “Không biết Lý...sống chết ra sao?”

Dân xoay lại thế ngồi, lắc đầu:

- “Chưa ai dám chắc là cô Lý đã mất. Nhưng không chết sao hồn cứ...hiện về ám ảnh người ta bằng cách diễn lại cảnh hãi hùng đêm xưa?”

Bỗng vợ Dân rụt rè nói:

- “Ông Michael, hay nhờ người xuống âm phủ...tìm cô Lý? Nếu cô ấy đã chết thì ắt phải gặp...” Chị ta nhún mày: “Chúng tôi vẫn thấy người ta đánh đồng thiếp xuống cõi âm tìm người chết.”

Ý kiến thật lạ lùng đối với Michael. Bên Mỹ, người da đỏ cũng thường có những buổi tế thần, gọi hồn người chết, nhưng không thấy ai nói tới chuyện xuống âm phủ tìm thân nhân. Michael rất mong biết số phận của Lý ra sao...có bị tên tỉnh ủy bắt được hay đã nhảy lầu tự vẫn...”

- “Đánh đồng thiếp là thế nào, chị Dân?” Michael nhìn vợ Dân, chờ câu trả lời làm chị ta hơi lúng túng.

Dân gạt đi:

- “Ồ, ông đừng nghe chuyện mấy mù nhà quê nói nhảm,” Anh quay sang vợ: “Mình chỉ vợ vẫn thôi. Người vẫn mình ai lại tin vào cái trò phù phép đó...”

Nhưng bất ngờ, Michael gạt ngay lời Dân:

- “Chị ấy có ý kiến hay đấy...” Chàng nhìn vợ Dân gạt đầu khuyến khích: “Chị có biết ai làm được chuyện đó không?” Vợ Dân đang định nói tiếp thì Dân giơ tay ra hiện ngưng.

Có lẽ Dân không tin Michael thực tâm, nghĩ là chàng lịch sự, chẳng muốn phật ý vợ mình, nên anh gắng gượng giải thích để Michael biết chuyện:

- “Ông Michael, đánh đồng thiếp là cái trò kiếm tiền của mấy tay thầy pháp, nói là phù phép để con đồng xuất hồn, xuống dưới chín tầng địa ngục tìm các vong hồn. Ông chớ nên tin mấy chuyện như thế.”

Michael quay sang Dân, cười:

- “Không, tôi muốn thử thực đấy. Anh cứ để chị ấy giúp tôi, chẳng sao đâu.” Chàng nói với vợ Dân: “Nào chị thử nghĩ xem có ông thầy nào giỏi công việc đó không”.

Vợ Dân thêm bạo dạn, nói:

- “Bên Đoàn có ông thầy đánh đồng thiếp nghề lắm. Mấy tháng trước, chị phó Thông ngoài chợ có nhờ ông ta tìm thằng con biệt tích bên Cam Bốt. BỐ nó ra hỏi chị ta...cho ông.”

Michael nhìn Dân gạt gạt đầu.

Dân đứng lên, khẽ thở dài, lắc đầu ra vẻ không mấy tin tưởng:

- “Thôi được, để tôi đi xem sao. Đêm rồi ông ngủ không được, nên làm một giấc đi, không lại đau thì

hồng.” Anh quay sang vợ: “Phải giường chiếu để ông nghỉ đỡ ở đây...rồi lo bữa chiều thì vừa.”

Dân đứng lên như sẵn sàng ra đi.

Michael ngắt lời Dân:

- “Thôi khỏi vất vả. Chị làm gì tôi ăn được hết. Tôi đang tập làm người Việt đây. Giá khi xưa, tôi không phải là lính Mỹ...mà được như anh Dân...không biết chừng đã cưới được Lý rồi, chứ đâu phải khổ như ngày nay. Anh đừng bận tâm, cứ đi lo chuyện đó đi.”

Vợ chồng Dân nghe Michael nói, nhìn nhau mỉm cười. Dân nhìn quanh, rồi nói:

- “Mẹ nó cứ làm theo ý ông đi. Tôi đi sớm một chút..cho xong chuyện...không ông chờ lâu, sốt ruột.”

Nói xong, Dân tắt tả ra cửa.

Michael giật mình choàng dậy khi bị Dân đánh thức. Chàng ngồi lên, dụi mắt nhìn anh ta đang đứng bên giường.

- “Ông ngủ được chứ?” Dân thân mật hỏi.

Michael vươn vai:

- “Cảm ơn anh...mấy giờ rồi nhỉ?”

- “Hai giờ hơn. Tôi đã đưa cái ông thầy pháp về đây rồi.” Nhìn nhanh ra ngoài, anh tiếp: “Đang để ngồi chờ ông ở phòng bên ấy. Ông rửa mặt rồi mình sang nói chuyện.”

Michael gật đầu:

- “Tốt lắm.”

Michael xuống khỏi giường, theo Dân ra hàng hiên rửa mặt.

Dân đứng bên, hơi lắc đầu, cười nói:

- “Mời thì mời...chứ tôi không mấy tin tưởng, lại thêm tốn kém.”

- “Đừng lo. Mình cứ thử xem sao,” Michael vừa vắt khăn mặt lên dây phơi, vừa an ủi Dân: “Yên tâm. Ở bên Mỹ chúng tôi, anh đừng tưởng người văn minh mà hết tin dị đoan đâu. Trong Ngũ Giác Đài, cơ quan quân sự đầu não của nước tôi, mỗi năm họ bỏ ra hàng triệu đô la trả cho các ông bà thầy bói, thầy tướng đấy, anh có tin không? Cho dù hôm nay anh em mình mất mấy trăm ngàn đồng Việt Nam cho ông ta thì có là bao.” Chàng vỗ vai Dân: “Nào, đừng thắc mắc nữa, mình sang gặp ông ta đi.”

Ông thầy pháp là một cụ già chùng trên dưới bảy mươi, tóc bạc trắng, cắt cao, vẻ người còn quá thước, giản dị trong bộ bà ba đen. Thấy hai người vào, ông cụ vội đứng lên vái chào. Thấy Michael là người ngoại quốc ông cụ hơi khộp, tay chân lúng túng. Michael thấy điều đó, nên chàng chào hỏi thân mật:

- “Chào cụ, xin cụ đừng ngại gì cả. Cụ đã vui lòng đến đây giúp cho chúng tôi đã là quý lắm rồi.”

Nghe Michael nói tiếng Việt, ông thầy có vẻ thích thú nên tự nhiên hơn:

- “Thấy ông là người nước ngoài mà cũng tin vào phép thần linh của đạo cổ chúng tôi, tôi rất kính phục. Còn việc sang đây nào có đáng kể gì để ông bận tâm,” Cụ quay sang Dân, tiếp: “Anh Dân đây với chúng tôi cũng là chỗ quen biết mà...”

Sau mấy câu khách sáo, ba người ngồi quanh cái bàn nước nhỏ mà Dân mới mang sang.

Mọi người uống xong tách trà, Michael mới thư thả

mang câu chuyện của Lý ra trình bày với ông thầy.

Thầy pháp ngồi lặng yên, chăm chú nghe, sau cùng, cụ hắng giọng, nói:

- “Căn buồng này, thoát vào, tôi đã cảm thấy có nhiều khí âm, không ngờ câu chuyện lại xảy ra đúng nơi này. Việc đưa người xuống cõi âm tìm oan hồn thì chẳng khó gì, chỉ có điều ông đã chọn ai đi chưa mà thôi.” Cụ liếc sang Dân, tiếp: “Anh Dân xem thế nào?”

Dân nghe nhắc đến mình, hơi ngẩn người ra, chưa biết trả lời sao, vì anh cũng chẳng rành chuyện này.

Michael nhìn nhanh hai người, nói:

- “Thưa thầy, tôi định đi một chuyến, được không?”

Ông thầy tròn mắt nhìn chàng, sau gật đầu:

- “Nếu ông định thế, cũng được,” Ông cụ hơi nhíu mày, tiếp: “Có vấn đề...là vía của ông cứng quá, khiến công việc của tôi sẽ khó khăn thôi. Thường thì chúng tôi có sẵn con đồng, chứ khách ít người dám tự mình đi...” Cụ gật đầu: “Cái khó nhất, không phải là đánh thiếp lúc đi, mà vào lúc chiêu hồn trở về. Nếu ông thầy không vững tay ấn, có thể làm người đó đi luôn...thì nguy lắm. Anh Dân đến mời, tôi chưa rõ chuyện nên không mang sẵn con đồng theo. Nếu ông đã quyết đi thì cũng tiện...”

Dân nghe nói, ái ngại nhìn sang Michael xem phản ứng chàng ra sao. Nhưng Michael lại thản nhiên, cười, nói:

- “Tôi tin ở cụ. Không sao đâu. Vậy bao giờ mình khởi sự?”

- “Giờ nào cũng được...”

Bỗng Michael nảy ra một ý nghĩ táo bạo, vội cắt lời thầy pháp:

- “Thế này...nếu cụ làm được...có lẽ tốt hơn chuyện đi tìm âm hồn.”

Ông thầy ngạc nhiên, hỏi:

- “Ông nói sao?”

Michael suy nghĩ một chút, rồi nói:

- “Thầy đã biết...đêm đêm những ai ngủ trong phòng này đều mơ thấy cảnh Lý bị tên kia đuổi bắt tới đây. Tôi đã thấy tới hai lần. Tiếng phá cửa rầm rầm, tiếng gầm gừ như mãnh thú, tiếng gào thét cầu cứu của Lý...rất là khủng khiếp. Nếu có thể được, xin cụ giúp...đưa hồn tôi về đúng cái đêm hôm đó...để tôi thực sự có mặt với Lý lúc nàng gặp nạn, có được không?”

Dân và ông thầy đều sửng sốt nhìn Michael. Nhưng chàng giải thích thêm:

- “Bên Tây phương, những người bị khủng hoảng tâm thần hoặc điên loạn vì những biết động tâm lý dữ dội do những biến cố trong quá khứ xa xưa, các bác sĩ phân tâm học dùng thuật thôi miên đưa họ về đúng vào lúc sự việc kia xảy ra...để cởi mở những ám ảnh đã khiến cho họ lâm bệnh, nhờ đó, bệnh nhân được hồi phục.” Chàng ngưng lại một lúc, rồi tiếp: “Chuyện của chúng ta hôm nay, cùng một cách đó, nếu tôi trở về đúng cái đêm Lý bị nạn...biết đâu sẽ giúp được nàng trong lúc nguy nan...thì cái ám ảnh trong căn phòng này mới được tháo gỡ...và hy vọng người ở đây sau này không còn bị quấy nhiễu nữa. Cụ nghĩ sao?”

Ông thầy ngồi yên như tượng, mắt hơi nhắm lại. Michael biết cụ đang suy nghĩ, chàng lặng lẽ chờ đợi.

Mấy phút qua, cụ từ từ mở mắt ra, nhìn Michael chăm chăm, rồi nói:

- “Tôi đã hiểu ý ông. Thực chưa người nào nhờ tôi làm một việc như vậy. Nhưng ông đã muốn, tôi cũng xin gắng sức giúp ông.” Cụ quay sang Dân, nói: “Bây giờ anh Dân đi mua nhang đèn và đồ lễ dùm. Ông Michael về bên ấy nghỉ ngơi, cho tôi mượn căn phòng này đến tối. Chừng chín giờ, mời các ông sang đây với tôi.”

Michael nghĩ tới việc giải thoát Lý, vội hỏi:

- “Nếu cần phương tiện đi chuyển...xe hơi của tôi...?”

Thêm một rắc rối. Ông thầy lắc đầu, nói:

- “Vấn đề khó đấy...Tôi không thể đưa cái xe đó theo ông.”

Michael chột nhìn Dân, hỏi:

- “Anh Dân...cái xe lam thời đó?”

Dân cau mày suy nghĩ, rồi ngập ngừng nói:

- “Phải...ngày đó...vẫn còn...sao?”

- “Anh theo tôi...đi mượn xe được không.” Chàng lo lắng nhìn sang ông thầy.

- “Ông không sợ...tôi đâu có hãi.” Quay sang ông cụ, anh hỏi: “Cháu cũng đi, cụ tính sao?”

Ông thầy pháp cười, lắc đầu chào thua:

- “Chịu mấy ông. Được, mình sẽ gắng ‘chơi’ một keo.” Vừa nói, cụ ta vừa bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc.

Dân đưa ý kiến:

- “Mình sôi rượu đã chứ?” Anh nhìn khách chờ đợi.

Ông thầy gật đầu:

- “Cảm ơn anh, không cần đâu, lúc trưa ăn muộng, tôi chưa đói. Để xong việc rồi dùng bữa tốt hơn.”

Michael và Dân không nói thêm, làm đúng theo sự sắp đặt của ông thầy pháp, Michael nói xuôi:

- “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Chín giờ đêm, Dân mang tất cả những thứ cần thiết như nhang đèn, sáp giấy bản trắng, thêm nải chuối, vài cặp oản gói giấy bóng xanh đỏ, cùng Michael trở lại căn phòng của Lý. Lúc này, ông thầy pháp đang đi đi, lại lại, có ý chờ đợi. Thấy hai người tới, ông dừng bước, vui vẻ nói:

- “Ông Michael, yên tâm, không sao đâu.” Cụ cười nửa miệng, gạt gù “Không ngờ ông nghĩ ra chuyện đó.”

Michael mừng rỡ khi thấy ông thầy đắc chí. Nhưng thấy Dân mặt trầm trầm suy nghĩ, chàng tới bên, khẽ vỗ vai, an ủi:

- “Dân, đừng lo.” Quay sang ông thầy, chàng hỏi: “Bao giờ khởi sự, thưa cụ?”

Ông thầy đang bày đồ cúng lên khay gỗ, cắm nhang vào cái ly, trong có ít gạo để cây nhang đứng thẳng được. Nghe Michael hỏi, ngừng lên, đáp:

- “Ngay bây giờ.” Cụ lùi ra xa, ngắm Michael từ đầu tới chân, rồi tiếp: “Các ông ăn vận thế nào, sang bên kia cũng sẽ như thế.” Quay sang Dân, cụ tiếp: “Anh có dặn chị ấy tuyệt đối không được sang đây, không?”

- “Dạ, đã.”

- “VẬY LÀ ĐƯỢC.”

Michael nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi ra hiệu cho Dân theo chàng ra đó: “Dân, tới lúc ấy, theo cây phi lao này xuống đường, đi lấy xe gấp, rồi đợi tôi ở sau nhà...chỗ lúc chiều anh em mình ra đó...”

Dân cũng nhìn ra ngoài quan sát, rồi gật đầu:

- “Dạ, ông yên lòng...tôi làm được.”

Michael không ra, chỉ đứng ngó theo.

Khi Dân quay vào, ông thầy gật đầu khen:
- “Ông tính vậy thực chu đáo...Anh Dân, ra đóng cửa lại đi.”

Trong khi Dân ra đóng cửa phòng, ông thầy đưa bàn cúng đặt bên đầu giường, đốt nhang và đèn cây lên, ánh lửa chập chờn, khói bay nghi ngút, mùi hương thơm thoang thoảng khắp phòng. Cụ qùy một bên, hai tay nâng ba cây nhang trước trán, lâm râm khấn vái. Cảnh tượng rất trang nghiêm.

Theo lời ông thầy, Michael và Dân lên nằm song song, ngay ngắn trên chiếc giường chật hẹp, nhưng không buông màn. Ông cụ kéo ghế, ngồi một bên. Một cái ly thứ hai được ông cụ để riêng, chỉ cắm một cây nhang, nhưng chưa đốt lên.

Đêm đã sâu, ông thầy mới lấy hai tờ giấy bản trắng phủ lên mặt hai người, giọng đều đều, nghe rất mơ hồ như vắng tự nơi đâu đâu:

- “Bây giờ, hai ông cố để trí óc trống không, đừng suy nghĩ gì hết. Nhớ là hai người chỉ đi được một thời gian cháy hết cây nhang...thì phải về, dù lúc đó các ông đang ở đâu, làm việc gì...”

Michael và Dân làm theo lời ông thầy. Bên tai họ có tiếng đọc chú lâm râm...chen lẫn tiếng khánh nhỏ gõ đều đều...mùi hương ngậy ngát, khiến tâm trí hai người lãnh đãng, băng khuâng.

Không biết tới bao lâu, Michael và Dân thiếp đi. Có tiếng gió thổi nhẹ bên tai...rồi âm thanh tựa sóng biển dạt dào, lúc mạnh như thác đổ, lúc êm nhẹ giống nước đang rút ra xa bãi cát. Bỗng nhiên có tiếng chân người từ đâu vang vọng lại...lớn dần...rầm rập...tiếng mở cửa

tung ra như chạm vào vách tường, tiếng cài then lách cách...cùng với tiếng kêu cứu thất thanh...và rồi bóng trắng của Lý xuất hiện ở giữa phòng: “Cứu tôi với...Trời ơi, ai cứu tôi với!” Nàng chạy lồng lộn, luẩn quẩn trong phòng, tay đập vào cánh cửa tử rầm rầm, như muốn xô nó ra mà không làm được. Bên ngoài có tiếng phá cửa gấp, tiếng chửi thề, tiếng gầm gừ của loài ác thú.

Dân phóng người qua cửa sổ. Michael cũng không chậm trễ, tiến mau lại gần cái tủ. Lý thấy kẻ lạ, hoảng hốt lùi lại. Michael mở tủ, giật nhanh chỗ quần áo trên mắc, ném cho nàng, miệng khế la: “Mặc vào”. Vừa nói, chàng vừa lấy hết sức xô cái tủ sang một bên. Hành động này khiến Lý tin tưởng...nên mặc vội quần áo vào. Michael nắm lấy tay Lý, lôi tuột vào trong hầm, rồi lập tức kéo cái tủ về chỗ cũ. Ngay lúc đó, có tiếng cánh cửa phòng bật tung, tên lính ury vào được trong, la hét dữ dội. Trong đường hầm tối mịt mù, Michael cứ lôi Lý đi...càng xa càng mau càng tốt.

Như có linh tính gặp được quý nhân, Lý không nói gì, cứ chạy theo đà kéo của Michael. Dù chỉ qua đường hầm này một lần, Michael cũng không gặp khó khăn, đưa Lý ra khỏi tòa nhà để tới con hẻm hoang vắng ở phía sau. Lý mệt nhọc, thở dốc. Michael biết chắc tên kia không thể biết con hầm bí mật này để đuổi theo...có thể hẳn nghĩ Lý nhảy qua cửa sổ xuống dưới con lộ đằng trước nhà. Vì thế, chàng yên tâm kéo Lý ngồi xuống bên đường nghỉ một lát.

Michael khế nói:

- “Mình ngồi nghỉ một chút đi.”

Thấy Michael nói tiếng Việt không mấy đúng giọng, vóc dáng cao lớn của một người ngoại quốc, Lý ngỡ ngàng, hỏi:

- “Sao ông biết mà tới cứu tôi? Lại rõ cả cái cửa hầm bí mật trong phòng tôi nữa?”

- “Ồ, tình cờ thôi” Michael biết lúc này không có thì giờ nói chi dài dòng, nhất là nàng khó có thể hiểu được chuyện tưởng như hoang đường của hai người.

Nàng thắc mắc:

- “Bây giờ ông đưa tôi đi đâu đây?”

- “Tôi biết có một nơi an toàn...cô cứ yên tâm...không sao nữa đâu.” Chàng cũng hơi lo nàng hỏi lời thôi về mình. Nhưng không, Lý chỉ ngồi im. Chừng ít phút, Michael nghe hơi thở của nàng đã đều và nhẹ, chàng ghé một bên, dịu dàng nhắc:

- “Cô đỡ mệt rồi chứ? Mình đi thôi.”

Lý không nói gì, đứng vội lên. Michael nắm lấy bàn tay giá lạnh của Lý, dắt đi. Trời tối, hai người đi qua được một quãng con đường hẻm, hai bên cây cối rậm rạp, đã nghe thấy tiếng xe lam nổ...hai vệt đèn sáng trong đêm.

Michael mừng rỡ, kéo Lý đi mau tới bên xe đỡ nàng lên, nói nhanh với Dân: “Vọt lẹ!”

Lý sửng sốt khẽ la lên khi thấy Michael đưa mình vào một chiếc xe lam đậu đầu ngõ hẻm. Trong bóng đêm, nàng cũng không nhận ra ai ngồi bên tay lái.

- “Xe của mình...cô yên tâm. Anh Dân đưa chúng ta về...Đà Nẵng.”

Lý ngạc nhiên, hỏi:

- “Dân?”

- “Tôi đây.”

Nhận ra giọng Dân, Lý ngập ngừng, lời pha lẫn nước mắt:

- “Tên đó vô cùng dã man...Nó đánh ba tôi...lại muốn hại cả đời tôi nữa. Ông có thể cứu luôn ba má tôi không?”

Tội nghiệp. Lúc khốn đốn mà nàng có nghĩ đến sự an nguy của cha mẹ. Nhưng thì giờ có hạn, vả lại chuyện này không hề được xếp đặt với ông thầy nên Michael nghĩ không thể làm được, đành nói để nàng yên lòng:

- “Cô đừng lo...đã có anh Dân”.

Tuy lời nói của Michael mập mờ, nhưng vì có Dân đi theo, nên Lý tin tưởng lời chàng, lẳng lặng ngồi thu mình trong vòng tay mở rộng của chàng. Xe lao đi thực mau. Hai ánh đèn pha quét dài trên đường trải đá gập ghềnh. Dầu vậy, Michael vẫn thấy Dân lái xe chậm quá, vì bọn chàng đang phải chạy đua với thời gian. Trong lòng Michael đã bắt đầu bồn chồn, lo lắng mình không đưa Lý về kịp thành phố. Lý chắc vì quá mệt sau cơn sóng gió vừa qua nên thiếp đi.

May thay, Đà Nẵng đã ở trước mặt. Ánh đèn điện rực sáng một góc trời. Đường đã dễ đi hơn, Dân đạp lút ga, tăng tốc độ xe, lao nhanh về trước. Đường vào thành phố, hai bên nhà cửa im lìm. Tiếng nổ của máy xe dội lại ù tai. Michael mừng rỡ khi tới được khúc quanh con đường đi ngang qua nhà thờ chính tòa.

Lý vùng dậy, hỏi:

- “Đây là đâu vậy?”

- “Về tới Đà Nẵng rồi.”

Thời gian làm lòng Micheal hồi hộp quá.

Bỗng trong âm thanh ù ù của máy xe, bên tai Michael nghe rõ tiếng thì thầm của ông thầy pháp: “Đã đến giờ phải về rồi...”. Tiếng đó đều đều nhắc đi nhắc lại khiến Michael cuống cuống lên, nhô người về phía trước:

- “Gắng tới gần nhà dòng Saint Paul chút nữa đi...”

Tháp chuông xừng xững đã hiện ra trước mặt. Ánh đèn điện soi rõ cái cổng quét màu vàng.

Michael nói mau:

- “Dân, ngừng xe.”

Xe thắng vội bên lề đường làm người Lý chúi hẳn vào lòng Michael. Chàng đỡ Lý xuống đất, ôn tồn nói:

- “Cô Lý...đã đến lúc chúng tôi phải về rồi...”

Chàng không nỡ rời nàng trong đêm vắng, nhưng biết làm sao hơn. Chợt chàng nhớ tới tấm ảnh chàng chụp hồi còn ở Việt Nam, đang nằm trong ví. Chàng lật đặt lấy ra, nhét vội nó vào tay Lý, nói:

- “Bên kia là nhà dòng Saint Paul, cô biết chứ. Đưa hình này cho sơ Marie, nói người trong hình xin sơ cho Lý ở lại trong nhà dòng. Nhớ là đừng về nhà nữa...cho tới khi anh Dân tới đây tìm cô...nhé.” Michael đẩy nàng về phía trước...

Lý vừa quay nhìn sang bên kia đường, đúng lúc Michael bỗng cảm thấy mình như chơi với, bay bổng. Bên tai chàng thoáng nghe tiếng gọi thảng thốt của Lý: “Ông...”. Rồi gió lộng và lạnh lẽo vô cùng bao phủ quanh mình. Không gian thực tối tăm, mịt mù. Rồi không lâu, có ánh sáng mờ mờ trước mặt...toàn thân Michael cảm thấy ấm áp dần dần...và cuối cùng, chàng tỉnh dậy...thấy mình nằm trên giường.

Chàng ngồi dậy nhìn ông thầy pháp chờ lời giải thích.

Lúc đó, ông thầy đang cầm ba thẻ hương cháy đỏ khua động chung quanh nơi Michael và Dân nằm. Cây nhang tính thời gian vừa cháy đến chân tre màu đỏ.

Thấy hai người tỉnh lại, ông thầy mừng rỡ, la lên:

- “Thành công rồi...”

Michael bàng hoàng ngồi nhồm dậy. Thực không thể tưởng tượng được. Chàng có cảm giác như vừa qua một giấc mơ...một giấc mơ vô cùng kỳ dị! Để kiểm chứng lại những gì đã xảy ra, ba người đến bên tủ áo. Michael run run mở cái tủ, sững sốt khi thấy quả nhiên trên mắc thiếu bộ quần áo chàng ném cho Lý. Xem đến tấm hình đã đưa cho nàng, nó không còn trong ngăn ví nữa. Michael mới tin sự việc quả đã xảy ra...

- “Pháp thuật của thầy thực cao thâm...chúng tôi xin bái phục.” Michael vái ông thầy một vái thực dài.

Ông cụ cười, lắc đầu:

- “Đó là nhờ trí thông minh của ông chỉ vẽ cho tôi đấy thôi...”

- “Bên Mỹ người ta gọi một việc như thế là trở về quá khứ. Họ đã thực hiện nhiều cuốn phim hát bóng giả tưởng loại này, nhưng thực tế, chưa ai làm nổi. Cụ là nhất đấy!”

Dân buột miệng: “Cái cửa phòng.”

Nghe Dân nhắc, ông thầy và Michael quay nhìn ra, quả nhiên cánh cửa đã bị tên tỉnh ủy mở tung khiến mọi người ngẩn ngơ.

Michael kể lại sự việc cho ông thầy nghe, ông cụ gật gù, nói:

- “Tôi đã phòng xa, gọi các ông về sớm một chút...nên cũng may không có gì trở ngại.”